

Drakar och Demoner

SVEKET
E.P. UGGLA

ILLUSTRATIONER: JOHAN EGERKRANS

**BONNIER
CARLSEN**

Cith Dakoth

Himmelsrand

Otag

Is-Ano

Bergamund

Fang-Forren

Ankvarn

Österl

landet

KAPITEL I VERVEN

Men jag vill inte!” säger Verven. Han står närmast dubbelvikt för att kunna tala viskande med Gizma. ”Varför kan inte du göra det?”

En liten kärra täckt med säckväv rullar förbi dem. Eller rullar är fel ord, den snarare studsar fram över den knaggliga kullerstenen. Verven flyttar sig närmare husväggen. Hela gränden stinker i en blandning av åsneskit, rök och matos. De har varit i Havsfaste ett bra tag nu, ändå tycks de inte ha hunnit besöka alla tredje klassens värdshus.

Gizma drar sin kåpa längre ner över pannan och himlar med ögonen.

”Allvarligt, det behöver vara du”, väser hon. ”Vem skulle vara så korkad att de gav sig på mig?”

Verven rätar på sig och lägger armarna i kors. Han höjer ett ögonbryn. Förhoppningsvis är längdskillnaden mellan de två svar nog. Fast Gizma rör inte en min.

”Du är faktiskt ganska liten”, säger Verven.

Gizma tar tag i hans fläta och rycker. Med ett pip böjer han sig till hennes nivå igen.

”Har du tänkt på hur mycket lättare det är att knäcka en lång pinne än en kort?” Hon stelnar till. ”Tamea kommer! Skärp dig!”

Verven drar en djup suck och reser sig igen.

"Där är ni." Tamea kommer gående en bit bort i gränden. Det svarta håret är samlat till en boll på huvudet och ser smutsigare ut än vanligt. En ätpinne är körd igenom det. Hon höjer något i luften. "Kolla vad jag hittade!"

Verven behöver inte ens titta närmare för att veta vad det är. En lyckokaka. Tamea har blivit helt besatt av dem sedan de kom till Havsfaste. Antagligen beror det på visdomen i den första hon öppnade. Verven minns tydligt hur Tameas ögon blev till två runda klot.

Vänner är de familjemedlemmar som du själv väljer.

"Det är ju som vi! Hur visste den precis det här?" Det spelade ingen roll för henne att Vervens lyckokaka mest var en förolämpning.

Skäms inte för att du är en dålig förlorare, de flesta förlorare är dåliga.

Störigt nog fick det Gizma att nicka insiktsfullt.

"Kanske ligger det något i de här kakorna ändå", sa hon.

Nu har Tamea stannat med lyckokakan i luften. Hon stirrar på skylten till värdshuset.

"Den vemodiga gästen?" frågar hon och rynkar på näsan. "Allvarligt? Och igår var det Den övergivna geten. Kan vi inte gå på något som låter trevligt? Typ De gyllene borden?"

Gizma lyfter ränseln som hon ställt på marken och slänger den över axeln.

"Nä, nä, det här är en helt annan sak. Jag har hört att någon här ska ha sett din mamma." Hon sparkar till Verven. "Ska vi gå in då?"

Verven drar ännu en djup suck och skjuter upp dörren.

Det är precis så äckligt som han förväntade sig. Intorkat mjöd och matrester täcker bardisken till höger. Vissa fläckar ser ut att

vara förhistoriska. Precis som på de flesta värdshus grillas ett vildsvin i den öppna spisen, även om det här ser ovanligt tanigt ut. Dessutom ryker det in.

Verven väntar på att dörren ska slå igen bakom honom. Det är överenskommelsen. Gizma måste uppehålla Tamea utanför värdshuset ett ögonblick för att allt ska fungera.

Där kom signalen, ett dovt dunk när dörren slog igen.

Röken från den öppna spisen sticker i ögonen. Ändå gör Verven vad han ska. Han drar fram sitt guldmynt och håller upp det i luften.

"Jag är rik!" säger han skrikhögt. I ögonvrån ser han huvuden som vrids. En vargman i en smutsig kolt knuffar till någon i sitt sällskap. "Ett helt guldmynt!" säger Verven. "Men helt slut på pilar."

Det räcker med en blick på kogret på Vervens rygg för att inse att han inte alls har slut på pilar. Men det sällar bort det normalbegåvade buset.

Nu öppnas dörren bakom honom och Verven vänder sig om.

"Skrek du något alldeles nyss?" frågar Tamea. Ögonen smalnar. "Vad sysslar du med?! Stoppa ner det där!"

Verven stoppar hastigt tillbaka guldmyntet innanför skjortan.

"Det kliade lite", säger han lamt.

Tamea ser sig om och noterar uppenbarligen att alla stirrar på dem.

"Kom vi går", säger hon.

Under en kort sekund vill Verven bara strunta i hela allt. Men i så fall kommer Gizma att tvinga honom att göra det här igen.

"Oj, min vän här vill att vi ska gå ut i den mörka gränden!" skriar han.

Tamea tar tag i hans arm och drar honom mot dörren.

Det är en lättnad att komma tillbaka ut i den stinkande gränden. Tamea ser sig om.

"Var är Gizma?"

Dörren bakom dem slås upp. Ut kommer vargmannen och hans följeslagare. Verven är faktiskt rätt lång, ändå är vargmannen minst ett huvud längre. Kroppen kunde ha tillhört en muskulös, om än hårig, man. Men huvudet är en vargs rakt av. Öronen ligger strukna bakåt och rovdjursögonen är fästa på Verven.

Han sträcker ut sin håriga näve.

"Vad sägs om att jag tar det där myntet från dig. Så skadar vi ingen."

Tamea slår ut med handen mot vargmannen. Blicken är fäst på Verven.

"Titta nu vad du gjorde", säger hon. "Vi har ju pratat om det här. Du kan inte vara så här klantig."

Verven biter ihop.

"Det är faktiskt sant", säger vargmannens följeslagare, en människokvinna i medelåldern. Ett långt ärr löper över ena sidan av ansiktet. "Det där var väldigt korkat. Men hit med myntet nu."

Gizma materialiseras ur skuggorna. För någon sekund kan Verven tänka sig hur det känns när det kalla stålet pressar mot vargmannens och människans ryggar, redo att hugga vid minsta rörelse. Chocken de måste känna. Insikten om att det var en fälla.

Vargmannen och den ärrade kvinnan spärrar upp ögonen.

"Vilket ohyfsat par", säger Gizma.

KAPITEL 2

TAMEA

Vi borde lämna in er till stadsvakten”, säger Verven.
”Ja, verkligen!” säger Tamea och lägger armarna i kors.
Den här staden är på riktigt den värsta platsen hon någonsin har varit på. Hittills har de blivit påhoppade av någon idiot nästan dagligen. Och då verkade staden ändå så lugn till att börja med. En liten fiskestad. Fast kanske är sjörövare och sjömän rätt lika.

”Eller så får ni böta till oss istället”, säger Gizma. ”Vad sägs om era pengapungar?”

Igen? Tamea känner ett uns av obehag krypa längs nacken. Även om det faktiskt är Tamea, Verven och Gizma som blir påhoppade börjar det nästan kännas som att det är tvärtom. Som att det är de som rånar folk.

”Jag vet inte”, säger hon. ”Borde vi inte faktiskt lämna någon till stadsvakten. Det börjar bli rätt många nu.”

Vargmannen höjer händerna och de vassa klorna glimmar till.

”Nej, nej, vi bötar så gärna.”

Han hakar loss en pengapung och kastar den till Tamea.

”Bara ta den.”

Tamea fångar den i luften.

Hon har sett glimtar av stadsvakterna. Deras rödbruna uniformer och med blickar nästan lika rovgiriga som vargmännens. Om man hamnar i deras hålor är hoppet ute, sa någon häromkvällen.

Gizma låter vargmannen och den ärrade kvinnan löpa.

Tamea tittar i pengapungen. Fem silvermynt och en drös koppar.

"Jag kanske inte var så korkad ändå", säger Verven. "Nu har vi till middag."

Det är den trotsigt stolta tonen som får Tamea att slutligen fatta.

Hon stirrar på honom.

"Det är därför vi bara går till skitställen! Ni har planerat det här."

Verven tittar genast bort och Gizma blänger på honom.

"Planerat vadå?" frågar Gizma.

Tamea vänder ryggen åt dem båda och marscherar ut mot den långa huvudgatan som löper från hamnen till stadsporten.

"Ni letar inte ens efter min mamma. Från och med nu klarar jag mig själv." Hon höjer pengapungen över huvudet. "Och den här lämnar jag till stadsvakten."

"Men kom igen, sura inte", säger Verven bakom henne.

Gizma glider upp nästan omärkligt vid Tameas sida.

"Okej, du har rätt", väser Gizma.

Tamea stannar upp och stirrar på henne.

"Säg förlåt."

Gizma öppnar näbben. Ögonen tycks försvinna när hennes ansikte skrynklar ihop sig. Till och med näbben får några veck runt näshålen.

"F...", säger hon och ser ut som om hon försöker blåsa upp en ballong. "F..."

Tamea ger upp ett irriterat stön och fortsätter gå.

"Förlåt, Tamy!" ropar Verven. "På riktigt!"

Just nu spelar det ingen roll. De har varit i Havsfaste i en hel vecka och besökt fler ruttna platser än Tamea någonsin velat. Hela tiden har Gizma sagt att det funnits ett spår. Någon som sett eller känner Tameas mamma. Men uppenbarligen har allt bara varit skitsnack.

Gizma glider upp bredvid henne igen och Verven ansluter på andra sidan.

"Låt mig va", säger Tamea. Hon bromsar för flödet av vagnar och folk på huvudgatan. Lukten av fisk sticker i näsan.

"Okej", säger Gizma. "Vet du, jag känner faktiskt en person här i staden som helt säkert hört talas om din mamma."

Tamea vänder sig mot henne.

"Jaha, precis som du sagt i flera dagar nu, om olika vårdshus i stinkande gränder?" Tamea höjer en hand när Gizma öppnar munnen. "Bara sluta."

Gizma griper tag om hennes arm och drar dem en bit tillbaka från huvudgatan.

"Det här är på riktigt. Jag svär."

Tamea stirrar på Gizma och försöker bedöma om det faktiskt finns något uppriktigt i blicken. Fast de små bruna irisarna syns knappt under kåpan.

"Jaha, vem är det då?" säger Tamea.

Gizma ser sig om och sänker rösten.

"Röda kyssen", säger hon andäktigt.

Tamea lägger armarna i kors och höjer hakan.

"Röda kyssen? Ja, det låter verkligen seriöst."

"Schh", säger Gizma.

Huvan faller bakåt och nu ser Tamea oron i ögonen. Kanske

talat Gizma sanning ändå.

”Röda kyssen, vad är det för namn?”

Gizma tystnar när två stadsvakter passerar en bit bort med svärd så långa att de nästan släpar i marken.

”Vi kan prata om det sen. Vill du träffa henne eller inte?”

”Inte”, muttrar Verven.

Tamea blänger på honom, sedan möter hon åter Gizmas blick.

”Luras du igen så drar jag”, säger Tamea.

Det är inte lätt att läsa ankors duniga ansikten. Ändå har Tamea blivit bättre på det under tiden som har gått, och nu ser Gizma avgjort lättad ut. Fast sedan ser hon på något bakom Tamea och lättnaden försvinner. Näbben faller upp.

Tamea vänder sig om. En bit bort på gatan står stadsvakterna som just passerade dem. De rödbruna uniformerna spänner över kropparna. Den ena har en mage som vittnar om för mycket mjöd, den andra axlar breda som på en rese.

Mittemot dem står vargmannen och den ärrade kvinnan. Vargmannen pekar på Tameas hand. Och vakterna vänder blicken mot henne. Till och med Tamea tittar ner.

På vargmannens pengapung.

Åh, nej.

Den bredaxlade stadsvakten drar sitt svärd.

”Ni där borta! Halt!”

KAPITEL 3

GIZMA

Ups, tänker Gizma. Hon och Verven har kört den här grejen flera gånger nu. Han spelar idiot – det ligger så naturligt för honom – och Gizma tar hand om de som hoppar på honom. Men normalt sett tömmer hon rånarnas pengapungar kvickt som attan och slänger dem.

Fast här står Tamea med vargmännens pung. Och stadsvakterna ser inte överdrivet glada ut.

”Snabbt”, säger Gizma och vänder sig om. Hon stelnar genast till. Ytterligare två stadsvakter kommer lunkande mot dem genom gränden.

Gizma iakttar dem. Människor. En skäggig man och en kvinna med köttigt ansikte. Båda är långa och breda, antagligen var det också därför de rekryterades. Inte för att de faktiskt var bra på att slåss, utan för att de såg farliga ut. Och visst, det finns något klart otrevligt i deras blickar.

Fast de rör sig sävligt, på gränsen till långsamt. Den ena haltar dessutom en aning. Gizmas bedömning är att hon skulle kunna oskadliggöra alla fyra på egen hand. Sannolikt skulle det ta under minuten. Men om hon gör det kommer hela stadsvakten att vara efter dem. Och då kommer de att behöva lämna staden.

Gizma har egentligen tänkt kontakta Röda kyssen ända sedan

de kom hit. Tameas jakt efter sin mamma Kitael ligger trots allt i linje med Gizmas eget uppdrag. Hon måste hitta Tameas bror Dirivan för att hämnas mordet på Groddy, Mogge och Splatts. Hela Gizmas familj.

Men det verkar vara svårt att ha ihjäl den där Dirivan. Kanske kan Röda kyssen ge henne något tips. Och i bästa fall försöker också Dirivan hitta mamman. I så fall kommer jakten på Kitael rent av leda Gizma rakt till honom.

Det var planen.

Men sedan hände något. Något som Gizma faktiskt aldrig har upplevt tidigare.

Hon har kul.

Visst, Tamea är odrägligt präktig och Verven en gnällboll. Ändå är Gizma tillfreds med att dra runt i deras sällskap och bara leva för dagen. Så hon skjuter hela tiden på ögonblicket när hon ska tala med Röda kyssen. Ögonblicket när den kortvariga glädjen hon har upplevt är över.

Fast nu, om hon tar striden med stadsvakten, kommer Gizma inte kunna fullfölja sitt uppdrag, anledningen till att de ens åkte till den här ruttna staden.

Hon suckar och höjer händerna.

"Vad gör du?" väser Verven. "Ska inte du vara någon form av superanka?"

Tamea står redan med händerna i luften. Hon är mitt i någon svamlig förklaring som innefattar viftande och pekande på pungen.

Den bredaxlade stadsvakten rycker åt sig den.

"På riktigt", säger Tamea. "De försökte råna oss."

Vargmannen ser mest ut som en ledsen hundvalp. Öronen är strukna längs huvudet, ögonen är stora och svansen har han mellan benen.

”Fem silvermynt och femton koppar hade jag”, gnäller han. ”Jag och min vän skulle köpa medicin till min mamma. Hon har ett infekterat sår.”

Stadsvakten öppnar pengapungen och ögnar igenom innehållet.

”På kopparet rätt”, säger han och kastar pungen till vargmannen.

För en kort sekund bryts vargmannens spelade underdånighet. Förnöjsamheten glimtar till i rovdjursögonen.

”Vänta lite”, säger den runda stadsvakten och sliter åt sig pungen. ”Du glömde vår avgift.” Han håller ut en näve mynt innan han ger tillbaka pungen.

Vargmannen stirrar ner i den.

”Men”, säger han. ”Det är ju bara två kopparmynt kvar nu.”

Den bredaxlade stadsvakten vänder sig om.

”Är det ett officiellt klagomål? Vi kan gå vidare med det mot en avgift.”

”Nej, inte då”, säger den ärrade kvinnan. Både hon och vargmannen böjer på huvudena och backar bort från vakterna.

”På riktigt”, säger Tamea. ”De försökte råna min vän här.”

Nu har de andra vakterna också kommit fram till dem. De stannar upp och tittar intresserat på.

”Varför skulle de försöka råna en sådan miserabel alv”, säger den runda vakten. ”Man ser ju på honom att han inte har ett öre. Bara titta så eländig han är.”

Verven lägger armarna i kors med en förorättad min.

”Jo”, säger Tamea och Gizma inser vad hon är på väg att säga. Åh, nej. Tamea får inte nämna Vervens mynt.

”Kvack!” skriker Gizma i brist på annat och vakterna tittar förvånat på henne.

Tamea fortsätter ändå obekymrat.

”Min vän här har ett guldmynt runt halsen förstår ni.”

Och med ens ser alla vakterna på Verven. Med rovdjurs-
blickar långt värre än vargmannens.

En av dem ler.

”Så, vi har med guldtjuvar att göra?”

KAPITEL 4 VERVEN

Verven fattar fortfarande inte riktigt hur allt gick till. Men två av vakterna har släpat dem nerför en lång stentrappa och genom en smal korridor kantad av tjocka trädörrar. Till sist kommer de ut i ett fönsterlöst rum med gallerförsedda celler längs ytterväggen.

Det finns facklor på väggarna men de är inte tända. Istället kommer allt ljus från små gluggar i takhöjd inne i cellerna och från en ensam oljelampa som står på ett träbord mitt i rummet.

”Gå du så fixar jag det här”, säger vakten som har en rejäl mjödmage. Den bredaxlade gör en trött honnör och försvinner tillbaka upp.

”Varsågod”, säger mjödmagen och schasar in dem i en av cellerna. Han stänger gallergrinden.

”Men vi har ju inte gjort något!” brölar Tamea medan vakten låser med en stor nyckelknippa.

Verven känner sig mest trött. Hon behövde ju faktiskt inte ha nämnt guldmyntet. Nu verkar de dessutom tro att Verven har fler.

Cellen är så liten att de bara nätt och jämnt får plats alla tre. Att ligga ner är bara att glömma, eller kanske kan de sova i skift. Han är faktiskt rejält sömnig. Igår fick han en vargkvinna som

sänggranne i sovsalen på det ruttna värdshuset, och hon snarkade som sju orcher.

Fast vill han verkligen sova här, ens i skift?

Han tittar på det lortiga golvet. En rätta rusar över hans fötter och han hoppar bakåt rakt in i Gizma.

"Aj!" säger hon och kastar en blick på rätten. "Försök fånga den istället din idiot. Det är ju mat."

Verven stirrar på Gizma. Är hon allvarlig?

Tamea sparkar på den låsta gallergrinden. Vakten där utanför halar upp skinnbandet med Vervens guldmynt och dinglar med det utanför gallret.

"Det här stöldgodset beslagtar jag."

Konstigt nog känner Verven ingen panik alls när vakten står där med myntet. Istället är det nästan skönt att det försvinner.

Hoppas att du hittar din lycka, sa Vervens mamma när hon gav myntet till honom. Eller egentligen, hoppas att du hittar din lycka, orch. Det var lite patetiskt, men han ville tänka sig att hon älskade honom. Att hon faktiskt bara önskade honom lycka till i världen innan hon kastade ut honom ur klanen. Som åttaåring.

"Ge tillbaka det där!" ropar Tamea och rycker i gallerdörren. Vakten med mjödmagen ler bara med gula tänder. Sedan strosar han bort till träbordet. Han radar upp deras tillhörigheter och vapen i ljuset av fotogenlyktan och börjar gå igenom dem.

Verven försöker känna efter igen. Letar efter ångesten över att vakten har myntet, men den finns verkligen inte där.

Verven kan historien om sin tillkomst alltför väl. En orch förvände hans mors syn så att hon trodde att orchen var hennes man. Men eftersom Verven inte ser ut som en orch visste hon inte vid födseln om han var ett halvblod eller inte. Det visade sig först senare.

Verven har sett orchers betar och grönaktiga hud. Då, innan han faktiskt pratat med några av dem, tyckte han inte att de var mycket bättre än monster. Och tydligen var han en av dem.

Fast sedan träffade han både Tamea och ett gäng halvorchers. I ett svagt ögonblick berättade Verven om orchblodet. Och Tamea brydde sig inte. Antagligen skulle Verven kunnat ha tänder som stack hela vägen upp till öronen och hon skulle ha gillat honom ändå.

Just det får Verven att undra om inte det där som stod i lyckokakan faktiskt är sant.

Vänner är familj som du själv väljer.

Verven ser sig om. Väggarerna är gjorda av grovhuggna stenar blöta av fukt. Längst in finns en träbänk och ovanför den ett litet, gallerförsatt fönster. Verven är nog den enda av dem som skulle nå upp till det. Fast då måste han stå på bänken.

Ett svagt ljus letar sig in tillsammans med avlägsna rop. Antagligen är det här en av källargluggarna som han har sett vid marknadsplatsen. I så fall är de bara meter bort från det därståndet som säljer saftiga, smördränkta, bakade potatisar. Med ens knorrar Vervens mage till.

”Vad har vi här?” frågar vakten. Borta vid bordet håller han upp ringen som Tamea brukar ha om halsen.

”Ge tillbaka den!” skriker Tamea så högt att Verven rycker till.

Vakten ignorerar henne och stoppar ringen innanför sin skjorta.

Verven svänger runt mot Gizma.

”Så vad gör vi nu?”

På något sätt har Gizma lyckats knöla ihop sig till liggande på bänken. Hon får det rent av att se bekvämt ut.

"Inget. De släpper oss när de hittar någon värre att spärra in."

"Va? Men tänk om det dröjer månader?"

Gizma gäspar.

"Tagga ner. Dessutom har jag en plan."

"Vadå för plan?"

"Berättar jag klantar ni garanterat till den."

Nu kommer ytterligare en vakt, kvinnan med det köttiga ansiktet. Hon slänger ett bylte på bordet.

"Vad ger du för det här?"

Mjödmen ser irriterad ut när han vecklar upp tyget. Men så förändras ansiktsuttrycket. Ögonen vidgas.

Vervens sträcker på halsen och försöker se föremålet. Det ser ut som en bok av något slag.

Mjödmen puttar till den och harklar sig.

"Några koppar kanske?"

Köttansiktet lutar sig fram och slår upp boken. En puff av damm virvlar upp i luften.

"Några koppar? En vanlig bok kostar en guld. Den där kommer från en magiker."

Hon trycker fingret mot uppslaget. "Det är en formelbok! Kolla, besvärjelser!"

Mjödmen drar hastigt åt sig boken.

"Akta så att du inte förstör den. Då blir den ännu mindre värd." Han tvekar ett ögonblick.

"Kanske ett guldmynt då. Det är en bok, om besvärjelserna fungerar vet ingen. Den kanske är helt värdelös."

Köttansiktet ser bister ut men nickar ändå.

"Okej då."

"Nej!" skriker Tamea när mjödmen drar fram Vervens mynt.

Verven lägger handen på hennes axel.

"Det är faktiskt ingen fara", säger han. "På riktigt."

Hon svänger runt.

"Men myntet betyder ju allt för dig?"

Verven skakar på huvudet och med ens känner han hur sant det är. Han behöver inte längre myntet för att känna att han hör hemma någonstans.

De ser på varandra. Som så många gånger tidigare får Verven känslan av att se in i sin lillasyster Meenaras ögon. Henne kommer han alltid att sakna. Fast Meenaras blick brukade vara fylld av beundran. Verven var den ofelbara brodern. Ända tills han bara var fel.

Ett kvidande ljud får honom att titta upp. Det är något som låter utanför gallergrinden.

Ljudet av dödsångest.

Mjödماغens ansikte har blivit blåsvart. Han klöser sin hals. Samma sak med köttansiktet. Det klirrar till när hon tappar Vervens mynt och det rullar över bordet. Sedan dråsar båda vakterna ihop i en klumpig människohög.

Nu kommer till och med Gizma på fötter.

"Vad i alla heliga ankors namn gjorde ni?"

